TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. lapkričio 19 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Muitų sąjunga – Reglamentas (EEB) Nr. 2913/92 – Bendrijos muitinės kodeksas – 29 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies a punktas – 32 straipsnio 1 dalies c punktas ir 5 dalies b punktas – Reglamentas (EEB) Nr. 2454/93 – 157 straipsnio 2 dalis – Muitinės vertės nustatymas – Importuotų prekių sandorio vertė – Sąvoka „pardavimo sąlyga“ – Mokėjimas už suteiktą išimtinio platinimo teisę“

Byloje C-775/19

dėl *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo finansų teismas, Vokietija) 2019 m. liepos 22 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2019 m. spalio 22 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

5th AVENUE Products Trading GmbH

prieš

Hauptzollamt Singen

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija)

kurį sudaro dešimtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis penktosios kolegijos pirmininkas E. Regan (pranešėjas), teisėjai E. Juhász ir I. Jarukaitis,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Hauptzollamt Singen*, atstovaujamos B. Geyer,

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, J. Vláčil ir L. Dvořáková,

– Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos M. J. Ruiz Sánchez,

– Europos Komisijos, atstovaujamos C. Vollrath ir M. Kocjan,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, 1992, p. 50, toliau – Muitinės kodeksas), 32 straipsnio 1 dalies c punkto ir 5 dalies b punkto bei 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Reglamento Nr. 2913/92 įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, 1993, p. 1, toliau – Įgyvendinimo reglamentas), 157 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *5th AVENUE Products Trading GmbH* (toliau – *5th Avenue*) ir *Hauptzollamt Singen* (Šingeno centrinė muitinė, Vokietija, toliau – muitinė) ginčą dėl atsižvelgimo į mokėjimą už suteiktą išimtinio platinimo teisę nustatant iš trečiosios šalies importuotų prekių, siekiant išleisti jas į laisvą apyvartą Europos Sąjungos teritorijoje, muitinę vertę.

Teisinis pagrindas

Muitinės kodeksas

3 Muitinės kodeksas buvo panaikintas ir pakeistas 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 450/2008, nustatančiu Bendrijos muitinės kodeksą (Modernizuotas muitinės kodeksas) (OL L 145, 2008, p. 1), vėliau 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 952/2013, nustatančiu Sąjungos muitinės kodeksą (OL L 269, 2013, p. 1, klaidų ištaisymas OL L 287, 2013, p. 90). Vis dėlto pagal pastarojo reglamento 286 straipsnio 2 dalį, siejamą su jo 288 straipsnio 2 dalimi, Muitinės kodeksas buvo taikomas iki 2016 m. balandžio 30 d.

4 Muitinės kodekso II antraštinės dalies „Veiksniai, kuriais remiantis taikomi importo arba eksporto muitai bei kitos su prekyba prekėmis susijusios priemonės“ 3 skyriaus „Prekių muitinis įvertinimas“ 29 straipsnyje buvo numatyta:

„1. Importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją, prireikus patikslinta vadovaujantis 32 ir 33 straipsniais <…>

<…>

3. a) Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina – tai visi pirkėjo įvykdyti ar priklausantys įvykdyti mokėjimai pardavėjui arba pardavėjo naudai už importuotas prekes, įskaitant visus įvykdytus arba priklausančius įvykdyti pirkėjo mokėjimus pardavėjui arba, vykdant pardavėjo įsipareigojimus, trečiajam asmeniui, esančius importuotų prekių pardavimo pirkėjui sąlyga. <…>

<…>“

5 To paties skyriaus 32 straipsnyje buvo nustatyta:

„1. Nustatant muitinę vertę pagal 29 straipsnį, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos importuojamų prekių kainos pridedama:

<…>

c) su prekėmis, kurių muitinė vertė nustatinėjama, susiję autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas, kuriuos pirkėjas privalo tiesiogiai arba netiesiogiai sumokėti vykdydamas šių prekių pardavimo sąlygas, tiek, kiek tokie autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas neįskaityti į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą;

d) tiesiogiai arba netiesiogiai pardavėjui tenkančios dalies pajamų, gautų toliau perparduodant, perleidžiant arba naudojant importuojamas prekes vertė;

<…>

2. Vadovaujantis šiuo straipsniu papildomos pinigų sumos prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos pridedamos tik remiantis objektyviais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis.

<…>

5. Nepaisant 1 dalies c punkto:

<…>

b) pirkėjo apmokėjimas už teisę platinti arba perparduoti importuojamas prekes, neturi būti pridedamas prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos importuojamų prekių kainos, jeigu toks apmokėjimas nėra prekių pardavimo eksportui į Bendriją sąlyga.“

Įgyvendinimo reglamentas

6 Įgyvendinimo reglamento V antraštinės dalies „Muitinė vertė“ 2 skyriaus „Nuostatos, susijusios su autoriniais atlyginimais ir mokesčiais už licencijas“ 157 straipsnyje nustatyta:

„1. Taikant [Muitinės k]odekso 32 straipsnio 1 dalies c punktą, autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas reiškia apmokėjimą už naudojimąsi teise, susijusia:

– su importuotų prekių gamyba (mokesčiai už patentus, projektus, modelius ir gamybos technines žinias)

arba

– su importuotų prekių pardavimu eksportui (mokesčiai už prekių ženklus, įregistruotus pramoninio dizaino pavyzdžius),

arba

– su importuotų prekių panaudojimu ar perpardavimu (mokesčiai už autorines teises, gamybos procesus, neatskiriamai susijusius su importuotomis prekėmis).

2. Nepažeidžiant [Muitinės k]odekso 32 straipsnio 5 dalies, kai importuotų prekių muitinė vertė nustatoma pagal [Muitinės k]odekso 29 straipsnio nuostatas, autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas pridedami prie sumokėtos ar priklausančios sumokėti kainos tik tais atvejais, jei šis mokestis:

– susijęs su vertinamomis prekėmis

ir

– yra šių prekių pardavimo eksportui sąlyga.“

7 Minėto reglamento 2 skyriuje esančio 158 straipsnio 3 dalyje buvo nustatyta:

„Jeigu autorinis atlyginimas arba licencijų mokesčiai yra iš dalies susiję su importuotomis prekėmis ir iš dalies – su kitomis sudėtinėmis dalimis arba komponentais, kuriais prekės papildytos jas importavus arba su atliekama veikla ar teikiamomis paslaugomis po importavimo, tai atitinkamas proporcingas paskirstymas turi būti atliktas tik remiantis patikimais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis, vadovaujantis 23 priede pateikta [Muitinės k]odekso 32 straipsnio 2 daliai skirta aiškinimo taisykle.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

8 2012 m. sausio 31 d. Vokietijoje įsteigta bendrovė *5th Avenue*, kurios tikslas yra, be kita ko, prekyba apdorotu tabaku ir prekėmis, susijusiomis su rūkymu, ir *Habanos SA*, t. y. cigarus eksportuojanti valstybinė bendrovė, sudarė sutartį „Exclusive Distribution Agreement“ (išimtinio platinimo susitarimas, toliau – EDA), pagal ją *5th Avenue*, kaip vienintelė platintoja, įgijo išimtinę teisę importuoti, parduoti ir platinti šios valstybinės bendrovės pagamintus cigarus Vokietijoje ir Austrijoje. Už suteiktą išimtinio platinimo teisę Austrijoje *5th Avenue* įsipareigojo ketverius metus kiekvienais metais *Habanos* pervesti 25 % metinės apyvartos iš cigarų pardavimo šioje valstybėje narėje kaip „kompensaciją“.

9 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad *5th Avenue* užsisakė cigarus pagal kainoraštį ir kad importuodama šiuos produktus naudojo savo buveinės vietoje esantį muitinės sandėlį Vokietijoje. Sandėliuodama šias prekes *5th Avenue* deklaravo muitinei faktiškai sumokėtą pirkimo kainą, frachtą ir draudimą, tačiau neįtraukė kompensacijos, mokėtinos pagal EDA už dalį Austrijoje parduotų prekių. Iš tiesų tuo metu ji dar nebuvo nustačiusi, kokia prekių proporcinga dalis bus parduota Austrijoje ar Vokietijoje. Išgabenti iš šio sandėlio cigarai buvo išleisti į laisvą apyvartą taikant supaprastintą muitinių formalumų atlikimo procedūrą, įrašius į apskaitos registrus ir dar kartą nepateikus prekių muitinei.

10 Po muitinės patikrinimo inspektorius padarė išvadą, kad EDA numatytos kompensacijos mokėjimas yra atskiras nuo importuotų prekių pirkimo kainos elementas, į kurį pagal Muitinės kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punktą reikia atsižvelgti nustatant šių prekių muitinę vertę.

11 Muitinė, atsižvelgdama į inspektoriaus poziciją, priėmė kelis pranešimus dėl importo muitų ir mokesčių nustatymo, tarp kurių yra 2015 m. rugpjūčio 28 d. pranešimas, kuris vienintelis nagrinėjamas pagrindinėje byloje. Remdamasi šiuo pranešimu minėta muitinė pradėjo *a posteriori* importo muitų už prekes, kurioms *5th Avenue* pritaikė muitinio sandėliavimo procedūrą laikotarpiu nuo 2013 m. vasario 21 d. iki gruodžio 12 d., išieškojimą.

12 2015 m. rugsėjo 23 d. *5th Avenue* pateikė skundą dėl šio pranešimo.

13 2017 m. lapkričio 22 d. sprendimu muitinė iš esmės atmetė šį skundą kaip nepagrįstą.

14 2017 m. gruodžio 6 d. *5th Avenue* pateikė *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo finansų teismas, Vokietija) ieškinį dėl šio sprendimo, motyvuodama tuo, kad mokėjimai, atlikti kaip kompensacija už išimtinio platinimo teisių suteikimą, nėra nei pardavimo sąlyga, nei susiję su vertinama preke, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 32 straipsnio 5 dalies b punktą ir Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 2 dalį. Viena vertus, kompensacijos mokėjimas nėra toks svarbus, kad pardavėjas atsisakytų parduoti be jos mokėjimo. Iš tiesų kompensacija turėjo būti mokama tik už išimtinio platinimo teisę Austrijoje ir tik pirmuosius ketverius metus. Kita vertus, išimtinio platinimo teisė viršija teisę disponuoti prekėmis siekiant jas perparduoti ir neturi įtakos prekių vertei importuojant. Iš tiesų prekių pardavimas teisiniu požiūriu nebūtų neįmanomas, jei nebūtų suteikta išimtinio platinimo teisė.

15 Muitinė tvirtina, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama kompensacija, nesvarbu, ar ji laikoma atskiru nuo pirkimo kainos elementu, autoriniu atlyginimu ar licencijos mokesčiu, turi būti pridedama prie muitinės vertės, nes tai yra pardavimo sąlyga ir ji susijusi su importuotomis prekėmis. Iš tiesų pagal Muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punktą autorinio atlyginimo ar licencijos mokesčio mokėjimas laikomas pardavimo sąlyga, jei pardavėjas arba su juo susijęs asmuo reikalauja, kad pirkėjas sumokėtų šį mokestį. Jeigu, kaip šiuo atveju, prekių pardavėjas ir gretutinių teisių turėtojas, kuriam šių prekių pirkėjas moka autorinius atlyginimus už šių teisių suteikimą, yra vienas ir tas pats asmuo, reikėtų manyti, kad prekių, kurioms taikoma licencija, tiekimas priklauso ne tik nuo pirkimo kainos, bet ir nuo autorinio atlyginimo sumokėjimo, kaip dabar numatyta 2015 m. lapkričio 24 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/2447, nustatančio išsamias tam tikrų Reglamento Nr. 952/2013 nuostatų taikymo taisykles (OL L 343, 2015, p. 558), 136 straipsnio 4 dalies a punkte. *5th Avenue* nepateikė įrodymų, patvirtinančių, kad *Habanos* tiektų prekes net nesumokėjus šių autorinių atlyginimų. Be to, autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas taip pat susiję su importuotomis prekėmis. Iš tiesų jie apskaičiuojami remiantis šių prekių pardavimo apyvarta. Be to, teritorinės apsaugos prašymą pateikė ne pirkėjas.

16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, pagrindinėje byloje nagrinėjama kompensacija, numatyta EDA, yra ne atskiras nuo pirkimo kainos elementas, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punktą, bet autorinis atlyginimas ir mokestis už licencijas, kaip tai suprantama pagal šio kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punktą ir 5 dalies b punktą, siejamus su Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 1 dalies trečia įtrauka ir 2 dalimi. Iš tiesų ši kompensacija mokama už naudojimąsi teisėmis, susijusiomis su importuotų prekių naudojimu ar perpardavimu. Remiantis 2017 m. kovo 9 d. Sprendimu *GE Healthcare* (C-173/15, EU:C:2017:195), šie autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas turėtų būti pridėti prie pirkimo kainos, jei įvykdytos trys kumuliacinės sąlygos, t. y. jie neturi būti įtraukti į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą, turi būti susiję su preke, kurios muitinė vertė nustatinėjama, ir pirkėjas turi juos sumokėti kaip prekių, kurių muitinė vertė nustatinėjama, pardavimo sąlygą.

17 Šio teismo teigimu, pirmoji ir trečioji iš šių sąlygų šiuo atveju yra įvykdytos. Viena vertus, iš EDA nuostatų matyti, be kita ko, kad šalys neginčija, jog autoriniai atlyginimai ir licencijos mokesčiai, sumokėti kaip atlygis už išimtinio atitinkamų prekių platinimo teisę Austrijoje, nebuvo įtraukti į vertintinų prekių pirkimo kainą. Kita vertus, pagrindinėje byloje nagrinėjamos kompensacijos mokėjimas taip pat yra pardavimo sąlyga. Iš tiesų, kai importuotų prekių pardavėjas yra ir licencijos davėjas, turėtų būti daroma prielaida, kad jis taip pat reikalauja iš pirkėjo, kuris taip pat yra licencijos gavėjas, sumokėti ne tik kainą, bet ir autorinius atlyginimus ir licencijos mokesčius. Taigi reikia manyti, kad *Habanos* netiekė platinti Austrijoje skirtų prekių be šios kompensacijos arba bet kuriuo atveju jų netiekė tokiomis pačiomis sutartinėmis sąlygomis, kokios buvo sutartos. Šiuo atžvilgiu neturi reikšmės tai, kad ši pareiga išnyko pasibaigus ketverių metų laikotarpiui, nes tokia aplinkybė neįrodo, kad pirkėjas būtų turėjęs išimtinio platinimo teisę šiuo laikotarpiu, jei nebūtų sumokėta minėta kompensacija. Taip pat neturi reikšmės tai, kad dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamos kompensacijos buvo susitarta tokioje pagrindų sutartyje, kaip EDA, nes joje numatytas šios kompensacijos mokėjimo principas bet kokiam vėlesniam individualiam pirkimui.

18 Vis dėlto minėtas teismas abejoja, ar antroji sąlyga yra įvykdyta. Šiuo klausimu, jo nuomone, reikia atskirti platinimo teisę, pagal kurią platintojas turi teisę pirmą kartą perparduoti į atitinkamą teritoriją importuotas prekes, ir teritorinį išimtinumą, pagal kurį šis platintojas įgyja išimtinio atitinkamų prekių platinimo teisę šioje teritorijoje, naudodamasis teritorine apsauga. Jei šiuos du elementus pagal EDA kartu apimtų pagrindinėje byloje nagrinėjama kompensacija, tik platinimo teisė būtų aiškiai susijusi su importuotomis prekėmis, nes teisė perparduoti ar platinti šias prekes priklausytų nuo teisės jomis disponuoti, todėl būtų į jas įtraukta. Vis dėlto išimtinio platinimo teisė yra papildoma teisė, apimanti daugiau nei teisės disponuoti prekėmis perdavimą. Iš to matyti, kad autorinis atlyginimas ar licencijos mokestis, reikalaujamas už išimtinio platinimo teisės suteikimą, sumokamas ne kaip atlygis už importuotą prekę, o tam, kad pardavėjas netiektų kitiems asmenims sutartyje nurodytoje teritorijoje.

19 Tuo atveju, jei teritorinio išimtinumo suteikimas nebūtų laikomas susijusiu su importuotomis prekėmis, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, be kita ko, klausia, ar, siekiant nustatyti prekių muitinę vertę, visa kompensacija turi būti pridedama prie jų pirkimo kainos, ar į šią vertę turi būti įtraukta tik ta kompensacijos dalis, kuri susijusi su prekėmis. 2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *GE Healthcare* (C-173/15, EU:C:2017:195) 52 punkte Teisingumo Teismas dėl Įgyvendinimo reglamento 158 straipsnio 3 dalies nusprendė, kad net jei autoriniai atlyginimai ar mokesčiai už licencijas iš dalies susiję su importuotomis prekėmis ir iš dalies su po importo teikiamomis paslaugomis, Muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punkte numatytas tikslinimas gali būti taikomas remiantis objektyviais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis, leidžiančiais įvertinti autorinių atlyginimų arba licencijos mokesčių sumą. Taigi reikia nustatyti, ar šie principai taikytini ir pagrindinėje byloje. Jei taip yra, kyla klausimas, kokiais kriterijais remiantis turi būti paskirstoma pagrindinėje byloje nagrinėjama kompensacija, nesant jokių objektyvių ir kiekybiškai įvertinamų duomenų, kaip jie suprantami pagal šias nuostatas.

20 Šiomis aplinkybėmis *Finanzgericht Baden-Württemberg* (Badeno-Viurtembergo finansų teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar mokėjimai, kuriuos prekės pirkėjas atsižvelgiant į apyvartą ketverius metus kartą per metus moka papildomai prie pirkimo kainos už teisę platinti prekę:

– tam tikroje teritorijoje,

– pirmą kartą,

– išimtinai ir

– ilgą laiką,

yra autoriniai atlyginimai ir licencijos mokesčiai, kaip jie suprantami pagal [Muitinės kodekso] 32 straipsnio 1 dalies c punktą, kuriuos reikia pridėti prie už importuotas prekes faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos pagal Muitinės kodekso 32 straipsnio 5 dalies b punktą, siejamą su [Įgyvendinimo] reglamento 157 straipsnio 2 dalimi?

2. Ar prireikus šie autoriniai atlyginimai turi būti tik proporcingai pridėti prie už importuotas prekes faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos, ir, jei taip, kokiais kriterijais vadovaujantis ir kokiu mastu?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

21 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punktas ir 5 dalies b punktas, siejami su Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 2 dalimi, turi būti aiškinami taip, kad importuotų prekių pirkėjo ribotą laikotarpį atliktas mokėjimas jų pardavėjui už tai, kad pastarasis suteikė išimtinio šių prekių platinimo teisę tam tikroje teritorijoje, apskaičiuotas pagal šioje teritorijoje realizuotą apyvartą, turi būti įtrauktas į šių prekių muitinę vertę.

22 Reikia priminti, kad Sąjungos teise, susijusia su muitiniu įvertinimu, siekiama įtvirtinti teisingą, vienodą ir neutralią sistemą, kuri neleistų naudoti savavališkai nustatytų arba fiktyvių muitinių verčių. Taigi muitinė vertė turi atitikti importuojamos prekės realią ekonominę vertę, ir dėl to reikia atsižvelgti į ekonominę vertę turinčių šios prekės elementų visumą (be kita ko, žr. 2006 m. lapkričio 16 d.

Sprendimo *Compaq Computer International Corporation*, C-306/04, EU:C:2006:716, 30 punktą; 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 24 punktą ir 2019 m. birželio 20 d. Sprendimo *Oribalt Rīga*, C-1/18, EU:C:2019:519, 22 punktą).

23 Konkrečiai kalbant, pagal Muitinės kodekso 29 straipsnį importuojamų prekių muitine verte laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, prireikus patikslinta, be kita ko, vadovaujantis to paties kodekso 32 straipsniu (be kita ko, žr. 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 24 punktą; 2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 31 punktą ir 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 25 punktą).

24 Kaip Teisingumo Teismas jau yra nurodęs, muitinė vertė turi būti nustatoma pirmiausia pagal importuotų prekių „sandorio vertės“ metodą (2016 m. birželio 16 d. Sprendimas *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 30 punktas ir 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 26 punktas). Taigi šis muitinės vertės nustatymo metodas laikomas tinkamiausiu ir dažniausiai naudojamu (2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 44 punktas ir 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 30 punktas).

25 Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina paprastai yra muitinės vertės apskaičiavimo pagrindas, net jei ši kaina yra informacija, kurią gali reikėti patikslinti, kai tai būtina siekiant išvengti savavališkai nustatytos arba fiktyvios muitinės vertės (be kita ko, žr. 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 25 punktą; 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 27 punktą ir 2019 m. birželio 20 d. Sprendimo *Oribalt Rīga*, C-1/18, EU:C:2019:519, 23 punktą).

26 Iš tiesų, atsižvelgiant į Muitinės kodekso taisyklėmis, susijusiomis su muitinės vertės nustatymu, siekiamą tikslą, primintą šio sprendimo 22 punkte, sandorio vertė turi atspindėti realią importuotos prekės ekonominę vertę (2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 40 punktas; 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *EURO 2004. Hungary*, C-291/15, EU:C:2016:455, 26 punktas ir 2017 m. gruodžio 20 d. Sprendimo *Hamamatsu Photonics Deutschland*, C-529/16, EU:C:2017:984, 28 punktas).

27 Šiuo tikslu elementai, kuriuos reikia pridėti prie už importuotas prekes faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos, siekiant nustatyti jų muitinę vertę, išvardyti Muitinės kodekso 32 straipsnyje. Šios nuostatos 1 dalies c punkte nurodyta, kad prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos pridedami su prekėmis, kurių muitinė vertė nustatinėjama, susiję autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas, kuriuos pirkėjas privalo sumokėti, vykdydamas šių prekių pardavimo sąlygas, tiek, kiek tokie autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas neįskaityti į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą.

28 Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 2 dalyje patikslinama, kad šiuo atveju autoriniai atlyginimai ir mokesčiai už licencijas pridedami prie faktiškai sumokėtos ar mokėtinos kainos tik tais atvejais, kai, viena vertus, toks apmokėjimas susijęs su prekėmis, kurių muitinė vertė nustatinėjama, ir, kita vertus, yra šių prekių pardavimo sąlyga.

29 Vis dėlto, kaip teisingai pažymėjo Europos Komisija savo rašytinėse pastabose, reikia konstatuoti, kad šiose nuostatose vartojamos sąvokos „autoriniai atlyginimai“ ir „licencijos mokesčiai“ susijusios tik su pirkėjo pardavėjui atliekamais mokėjimais už naudojimąsi intelektinės nuosavybės teisėmis.

30 Iš tiesų, kaip matyti iš pačios Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 1 dalies formuluotės, šios sąvokos apima mokėjimus už naudojimąsi teisėmis, susijusiomis su prekių gamyba, kaip antai, be kita ko, „patentus, projektus, modelius ir gamybos technines žinias“, prekių pardavimą eksportui, kaip antai, be kita ko, „prekių ženklus ir įregistruotus pramoninio dizaino pavyzdžius“, taip pat šių prekių

naudojimą ar perpardavimą, kaip antai be kita ko, „mokesčius už autorines teises ir gamybos procesus, neatskiriamai susijusius su minėtomis prekėmis“ (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 33 punktą).

31 Nagrinėjamu atveju iš Teisingumo Teismo turimos informacijos matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami mokėjimai atliekami pagal šalis pagrindinėje byloje saistančias sutarties nuostatas už išimtinio platinimo teisės suteikimą, o ne už intelektinės nuosavybės teises. Konkrečiai kalbant, sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nėra nieko, kas leistų manyti, kad šie mokėjimai turėtų būti mokami dėl pardavėjo suteiktos galimos licencijos, susijusios su intelektinės nuosavybės teisėmis, kurių savininkas jis yra.

32 Iš to darytina išvada, kad Muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punktas ir 5 dalies b punktas bei Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 2 dalis netaikomi pagrindinėje byloje.

33 Vis dėlto pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją vykdant SESV 267 straipsnyje įtvirtintą nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrą pastarasis teismas nacionaliniam teismui turi pateikti naudingą atsakymą, kuris leistų išspręsti jo nagrinėjamą bylą. Tokiu atveju prireikus Teisingumo Teismui gali tekti performuluoti jam pateiktus klausimus. Teisingumo Teismas turi išaiškinti visas Sąjungos teisės nuostatas, kurių reikia nacionaliniams teismams, kad jie išspręstų nagrinėjamas bylas, net jei šios nuostatos nėra aiškiai nurodytos šių teismų jam pateiktuose klausimuose (2020 m. kovo 12 d. Sprendimo *Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle*, C-769/18, EU:C:2020:203, 39 punktas).

34 Taigi, net jei formaliai žiūrint prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas apribojo savo pirmąjį klausimą Muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punkto ir 5 dalies b punkto bei Įgyvendinimo reglamento 157 straipsnio 2 dalies išaiškinimu, ši aplinkybė netrukdo Teisingumo Teismui pateikti jam visapusišką Sąjungos teisės išaiškinimą, kuris gali būti naudingas sprendimui jo nagrinėjamoje byloje priimti, neatsižvelgiant į tai, ar šis teismas apie tai užsiminė savo pateiktuose klausimuose. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas turi iš visos nacionalinio teismo pateiktos informacijos, ypač iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvuojamosios dalies, atrinkti aiškintinus Sąjungos teisės klausimus, atsižvelgdamas į bylos dalyką (2020 m. kovo 12 d. Sprendimo *Caisse d'assurance retraite et de la santé en d'Alsace-Moselle*, C-769/18, EU:C:2020:203, 40 punktas).

35 Šiuo atveju, kadangi, kaip matyti iš šio sprendimo 23–25 punktų, Muitinės kodekso 32 straipsnyje numatyti patikslinimai turi būti atlikti dėl importuotų prekių sandorio vertės, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 29 straipsnį, tik tuo atveju, kai tokie patikslinimai yra būtini tam, kad ši vertė atspindėtų realią šių prekių ekonominę vertę, reikia išnagrinėti, ar, kaip teigia Komisija, toks mokėjimas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, jau yra minėtų prekių muitinės vertės dalis, kaip faktiškai sumokėtos ar mokėtinos kainos elementas, taikant 29 straipsnį, visų pirma jo 1 dalį ir 3 dalies a punktą.

36 Taigi reikia manyti, kad pirmuoju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimu siekiama išsiaiškinti, ar Muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad importuotų prekių pirkėjo ribotą laikotarpį atliktas mokėjimas pardavėjui už tai, kad pastarasis suteikė išimtinio šių prekių platinimo teisę tam tikroje teritorijoje, apskaičiuotas pagal šioje teritorijoje realizuotą apyvartą, turi būti įtrauktas į minėtų prekių muitinę vertę.

37 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad „faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina“, kaip ji suprantama pagal Muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalį, pagal šio straipsnio 3 dalies a punktą atitinka visą pirkėjo pardavėjui sumokėtą ar mokėtiną už importuotas prekes mokėjimą ir apima visus jų tarpusavio mokėjimus, atliktus kaip šių prekių „pardavimo sąlyga“.

38 Iš to matyti, kad pirkėjo pardavėjui atliktas mokėjimas turi būti įtrauktas į atitinkamų prekių sandorio vertę, nes šis mokėjimas yra šios prekės „pardavimo sąlygų“ dalis, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punktą.

39 Be to, šią išvadą patvirtina šio kodekso 32 straipsnio 5 dalies b punktas, kuriame, priešingai, konkrečiai kalbant apie pirkėjo mokėjimus už teisę platinti arba perparduoti importuotas prekes, numatyta, kad šie mokėjimai nėra pridedami prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos, jeigu jie nėra tokia šių prekių pardavimo sąlyga.

40 Nors jokioje Muitinės kodekso ar Įgyvendinimo reglamento nuostatoje nėra sąvokos „pardavimo sąlyga“, kaip ji suprantama pagal šio kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punktą, apibrėžties, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad, siekiant išsaugoti sandorio vertės metodo pirmenybę, šiame 29 straipsnyje esančios sąvokos turi būti aiškinamos plačiai (šiuo klausimu žr. 2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 45 punktą).

41 Taigi Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kiek tai susiję su sąvoka „pardavimo sąlygos“, vartojama Muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies c punkte, kad mokėjimas yra tokia prekių, kurių muitinė vertė nustatinėjama, „pardavimo sąlyga“, kai pardavėjo ar su juo susijusio asmens ir pirkėjo sutartiniuose santykiuose šis mokėjimas pardavėjui yra toks svarbus, kad, jo nesumokėjus, jis nevykdytų pardavimo (2017 m. kovo 9 d. Sprendimas *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, 60 punktas).

42 Kadangi šio kodekso 32 straipsniu siekiama patikslinti importuojamos prekės sandorio vertę, kaip tai suprantama pagal minėto kodekso 29 straipsnį, ir juo siekiama to paties tikslo kaip ir minėtame 29 straipsnyje, darytina išvada, kad šis sąvokos „pardavimo sąlyga“ aiškinimas taikytinas ir pastarojo straipsnio kontekste. Iš tiesų, atsižvelgiant į reikalavimus dėl Sąjungos teisės sistemos vienovės ir nuoseklumo, toje pačioje srityje priimtuose teisės aktuose vartojamos sąvokos turi turėti tą pačią reikšmę, nebent Sąjungos teisės aktų leidėjas pareiškė kitokią valią (be kita ko, žr. 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Landkreis Potsdam-Mittelmark*, C-400/15, EU:C:2016:687, 37 punktą).

43 Iš to matyti, kad mokėjimas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, turi būti laikomas importuotų prekių „pardavimo sąlyga“, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punktą, jei pardavėjas šio mokėjimo reikalavo kaip išimtinio šių prekių platinimo atitinkamoje teritorijoje sąlygos.

44 Iš Teisingumo Teismo turimos informacijos matyti, kad, remiantis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo atliktu vertinimu, būtent taip ir yra, nes šis teismas sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą jau priėjo prie išvados, kad prekių pardavėjas, kadangi jis taip pat yra ir nagrinėjamo mokėjimo gavėjas, šių prekių nebūtų patiekęs išimtinai platinti Austrijos teritorijoje, todėl šis mokėjimas turi būti laikomas minėtų prekių pardavimo sąlygų dalimi.

45 Šiuo atveju nėra reikšminga aplinkybė, kaip jau konstatavo Teisingumo Teismas, kad šis mokėjimas nustatytas išimtinio platinimo pagrindų sutartyje, o ne kiekvienoje vėlesnėje individualioje atitinkamų prekių pardavimo sutartyje, nes šioje pagrindų sutartyje nustatytos sąlygos apibrėžia kiekvieno individualaus pardavimo atlikimo sąlygas (šiuo klausimu žr. 1986 m. vasario 4 d. Sprendimo *Van Houten International*, 65/85, EU:C:1986:53, 13 punktą ir 2006 m. vasario 23 d. Sprendimo *Dollond & Aitchison*, C-491/04, EU:C:2006:144, 26 punktą).

46 Be to, nesvarbu, kad, kaip taip pat nurodė šis teismas, minėtas mokėjimas turi būti atliktas tik ribotą laikotarpį, šiuo atveju – ketverius metus, nes pagrindinė byla susijusi būtent su atitinkamų prekių muitinės vertės nustatymu pradiniu laikotarpiu, per kurį pardavėjas iš tikrųjų reikalavo atlikti tokį mokėjimą už išimtinį savo prekių platinimą.

47 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad importuotų prekių pirkėjo ribotą laikotarpį atliktas mokėjimas pardavėjui už tai, kad šis suteikė išimtinio šių prekių platinimo teisę tam tikroje teritorijoje, apskaičiuotas pagal šioje teritorijoje realizuotą apyvartą, turi būti įtrauktas į minėtų prekių muitinę vertę.

Dėl antrojo klausimo

48 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį klausimą, nereikia atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

49 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, 29 straipsnio 1 dalis ir 3 dalies a punktas turi būti aiškinami taip, kad importuotų prekių pirkėjo ribotą laikotarpį atliktas mokėjimas pardavėjui už tai, kad šis suteikė išimtinio šių prekių platinimo teisę tam tikroje teritorijoje, apskaičiuotas pagal šioje teritorijoje realizuotą apyvartą, turi būti įtrauktas į minėtų prekių muitinę vertę.

Parašai.